

A woman with long dark hair is shown from the back, wearing a white lace dress with a corset-style bodice and a sheer, embroidered shawl draped over her shoulders. She is holding a bouquet of light-colored flowers. The background is a soft, out-of-focus light color.

Mary Baloghová

Tichá melódia

Mary Baloghová

Tichá melódia

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Šikulová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Mary Balogh: The Silent Melody, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Berkley Books, The Berkley Publishing Group,
a member of Penguin Putnam Inc.,
New York 2015, preložila Tamara Chovanová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej
fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými
miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with Maria Carvains Agency, Inc.
and P. & R. Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English SILENT MELODY.
First published in the Unites States of America by Berkley Books.

Copyright © 1997 by Mary Balogh

All rights reserved

Translation © Tamara Chovanová 2020

Cover Design © Juraj Šramko 2020

Cover Photo © Sandra Cunningham / Arcangel

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2272-9

PROLÓG

1756

ŤAŽKO SA MU ODCHÁDZALO. Ale nemohol zostať. Odchádzal dobrovoľne – bol mladý, plný energie a túžby po dobrodružstve a už dávno chcel žiť vlastným životom.

Odchádzal tam, kde ho čakajú nové možnosti, nové sny. Ale nechával tu ľudí aj miesta. A hoci vzhľadom na to, že bol mladý, vedel naisto, že všetkých jedného dňa znova uvidí, no zároveň vedel, že uplynie veľa rokov, kým sa tak stane.

Odchody nebývajú ľahké.

Lord Ashley Kendrick bol synom vojvodu. Mladším synom, a preto potreboval zamestnanie. Ale nepozdávala sa mu ani armáda, ani cirkev, čo sú zvyčajne profesie mladších synov, a tak v dvadsiatich troch rokoch nerobil nič užitočnejšie, len si vyhadzoval z kopýtka a v posledných mesiacoch spravoval bratovi Lukovi, vojvodovi Harndonovi, panstvo Bowden Abbey. Vždy ho lákalo podnikanie, ale otec mu zakazoval robiť čosi pod úroveň aristokrata – aj keď bol len mladší syn. Luke to videl inak. A tak sa Ashley s váhavým požehnaním brata vybral do Indie, kde mal nastúpiť na nové miesto vo Východoindickej spoločnosti.

Túžil odísť. Konečne bude sám sebe pánom, bude robiť, čo chce, a dokáže si, že si vie ukovať vlastný osud. Už sa nevedel dočkať, kedy začne žiť novým životom, a tešilo ho pomyslenie, že v Indii nebude závislý od brata.

Ale rozlúčka bola ťažká. Vybavil to deň pred odchodom a všetkých prosil, aby ho na druhé ráno nechali odísť samé-

ho, vyrazí z Bowden Abbey, akoby šiel vybaviť nejakú ran-
nú pochôdzku. Dal zbohom Lukovi, jeho manželke Anne,
ich dcérke Joy, Emmy...

Ach, lenže s Emmy sa v skutočnosti nerozlúčil. Prav-
da, vyhľadal ju a oznámil jej, že na druhý deň odchádza.
Potom jej položil ruky na plecia, veselo sa na ňu usmial, po-
vedal jej, aby poslúchala, a odišiel, ani mu nestihla nič od-
vetiť.

Niežeby mu Emmy mohla odpovedať slovne, aj keby
chcela. Bola hluchonemá. Vedela čítať z pier, ale nedoká-
zala vysloviť svoje myšlienky inak, iba veľkými sivými oča-
mi – výrazom tváre a posunkami, ktoré sa naučil chápať za
ten rok, čo ju poznal, ako aj vďaka ich tajnej, hoci nie cel-
kom primeranej reči, ktorú si osvojili. Nevedela čítať ani pí-
sať. Bola Annina sestra a prišla do Bowdenu krátko potom,
čo sa Anna vydala za Luka.

Emmy bola dieťa. Hoci mala pätnásť rokov, jej postihnu-
tie a divá túžba po slobode – málokedy sa obliekala alebo
správala ako urodzená mladá dáma – nútili Ashleyho, aby
ju vnímal ako dieťa. Vzácné dieťa, ktoré si veľmi obľúbil
a neraz sa jej zdôveroval so svojimi pocitmi márnosti a so
snami. A to dieťa ho zbožňovalo. Nenamýšľal si to. Každú
voľnú chvíľu trávil v jeho spoločnosti, hľadela naňho alebo
cez okno izby, v ktorej pracoval, počúvala ho tými krásny-
mi, výraznými očami, chodila za ním po celom statku. Ni-
kdy mu nebola na ťarchu. Mal ju veľmi rád, no nevedel to
vyjadriť slovami.

Deň pred odchodom sa bál Emminých očí. Nemal odva-
hu rozlúčiť sa s ňou. Tak len povedal, čo si nacvičil, a náhli-
vo od nej odišiel – akoby preňho neznamenal nič viac,
akoby bola len dieťa, ktoré má zhovievavo rád.

Na druhý deň svoju zbabelosť oľutoval. Ale neznášal roz-
lúčky.

Vstal zavčasu. Nemohol spať, mysl'ou mu vírili vzrušujú-

ce predstavy, čo všetko ho čaká, jeho telo chcelo čím skôr odísť, ale jeho pocity sa zmietali medzi túžbou vyraziť na cestu a ťažobou z pomyslenia, že za sebou zanechá všetko známe a drahé.

Vstal zavčasu, aby sa naposledy s láskou pozrel na Bowden Abbey, kde žil od raného detstva. Samozrejme, to panstvo nepatrilo jemu. Hoci bol jeho dedičom, lebo Lukovo a Annino prvorodené dieťa bolo dievča. Ale určite ešte budú mať aj synov, uvažoval. Dúfal, že ich budú mať. Byť dedičom panstva sa mu nezdalo dôležité, hoci Bowden mal rád. On chcel žiť vlastným životom. Chcel si sám zarobiť majetok, sám si vybudovať domov a splniť si svoje sny.

Ale teraz, keď odchádzal a nevedel, kedy Bowden znova uvidí, a či ho vôbec uvidí, cítil, že ho má veľmi rád. Zašiel za dom, díval sa, ako ranná rosa zmáča čizmy, cítil, ako mu studený vietor rozviera plášť a chce mu odviať trojrohý klobúk. Neobzrel sa, kým nestál na vrchole kopca, z ktorého mal panoramatický výhľad na rezidenciu a trávnik aj stromy v parku na všetky strany.

Domov. Anglicko. Chýbať mu budú rovnako.

Zostúpil západnou stranou kopca a vykročil k stromom kúsok odtiaľ, tam zamieril k vodopádu, kde bystrina prudko padala po strmých skalách, až vytvorila široký oblúk pred domom.

Za uplynulý rok strávil veľa hodín pri vodopáde, hľadal samotu a pokoj. Hľadal zmysel života. Možno hľadal sám seba. Pred čosi viac ako rokom bol v Londýne. Ale Luke sa vrátil z dlhého pobytu v Paríži, vyplatil jeho veľké dlžoby, zachránil ho pred bezcieľnym životom plným rozkoše a hýrenia a prikázal mu vrátiť sa do Bowdenu, kým sa rozhodne, čo chce robiť ďalej, ako chce žiť.

Vyliezol na plochú skalú nad vodopádom a díval sa, ako sa voda valí a buble na skalách dolu. Emmy tu s ním strá-

vila dlhé hodiny. Usmial sa. Raz jej povedal, že je veľmi dobrá poslucháčka. Bola to pravda, hoci nepočula ani slovo z toho, čo povedal. Počúvala očami a utešovala ho úsmevmi a rukou v jeho ruke.

Drahá, milá Emmy. Bude mu chýbať možno viac než ostatní. Pri pomyslení na ňu pocítil zvláštnu bolesť, tá malá srnka mu pripomínala kus divej, nerušenej prírody. Málokedy nosila krinolíny a takmer nikdy nemala čepček. Ani plavé vlnité vlasy väčšinou nemala upravené, voľne jej padali po pás. Vždy keď sa dalo, chodila bosá. Nevedel, ako by prežil ten rok bez rozprávania s Emmy, bez jej pochopenia a utešovania. Mal pocit, že jeho milovaný brat ním opovrhuje a odmieta ho a Ashleyho pocit viny mu nepomohol zmieriť sa s tým, čo v tom čase považoval za neospravedlniteľnú tyraniiu.

Zhlboka sa nadýchol a pomaly vydýchol. Treba sa vrátiť dnu. Kým mu pristavia koč a naložia batožinu, naraňajkuje sa a potom vyrazí na cestu. Vykročil pomedzi stromy k domu. Dúfal, že všetci dodržia sľub a nepôjdu dolu, aby sa s ním rozlúčili. Najradšej by len luskol prstami a ocitol sa na lodi ďaleko od anglických brehov.

Najradšej by ten okamih odchodu vynechal.

Ashley jej včera povedal, že dnes odíde. Dalo sa to čakať. Už niekoľko posledných týždňov bol vzrušený z toho, že pôjde do Indie a bude pracovať vo Východoindickej spoločnosti. Oči mu svietili od nadšenia a vedela, že ho stratila. Už ju nepotreboval. Niežeby sa jej vyhýbal alebo ju odmietal. Niežeby sa s ňou prestal rozprávať, usmievat sa na ňu, dovolil jej, aby s ním chodila po statku alebo sedela v pracovni, keď niečo robil. Neprestal ju držať za ruku, keď spolu kráčali, neprestal jej hovoriť, že je jeho srnka. Stále sa k nej správal láskavo.

Ale odíde. Smeruje za novým životom, po akom túžil. Aký

potreboval. Tešila sa spolu s ním. Úprimne sa tešila. Áno, veru áno.

Lady Emily Marlowová sa schúlila na lavičke pod oknom vo svojej izbe a hľadela do sivého, pochmúrneho rána. Usilovala sa nájsť pokoj pri pohľade na stromy a trávniky. Túžila, aby upokojili jej boľavé srdce.

Zlomené srdce.

Dnes ho nechcela vidieť. Nezniesla by pohľad na jeho odchod. Priveľmi by to bolelo.

Ale namiesto pokoja cítila len zmätok. Už odišiel? Zo svojej izby nevidela na príjazdovú cestu ani na prístrešok pre koče. Teraz už možno koč stojí pred vchodom. Teraz možno nasadá, vyobjímal Annu a Luka – vzali dolu aj Joy, aby ju pobozkal na rozlúčku? Bude sa obzerať, kde som, premýšľala Emily. Bude sklamaný, že tam nie je. Bude si myslieť, že jej na tom nezáleží? Možno práve teraz odchádza. V tejto minúte.

Možno odchádza navždy.

Možno ho viac neuvidí. Nikdy.

Zrazu vyskočila a vbehla do budoára. Obula si topánky a schmatla prvý plášť, čo jej prišiel pod ruku – červený. Prehodila si ho cez plecia, vytrielila z izby a uháňala po schodoch. Stihne to ešte? Zomrie, ak to nestihne.

Ashley! Ach, Ashley!

V hale stál iba jeden lokaj. A pri otvorených dverách kopa škatúl a truhlíc. Vonku nestál koč.

Odľahlo jej. Neprišla neskoro. Ashley asi práve raňajkuje. Podišla pár krokov k rannému salónu a lokaj sa náhlil pred ňou, aby jej otvoril dvere. Znova zastala. Nie, nedokáže sa mu pozrieť do tváre. Urobila by si hanbu. Rozplakala by sa. Bol by z nej nesvoj. A v Anniných aj Lukových očiach by videla ľútosť.

Vybehla von a dolu schodmi na hornú terasu a do záhrad. Zbehla tri záhradné terasy a potom dolu trávnatým svahom

k oblúkovému kamennému mostu ponad bystrinu. Prefrnkla po moste a pomedzi staré stromy lemujúce príjazdovú cestu kľukatiacu sa ku kamenným stĺpom brány a vedúcu do dediny. Ale nebežala do dediny. Zastala na polceste a dychčala.

Oprela sa o mohutný starý dub a čakala. Keď bude okolo prechádzať koč, uvidí ho. Povie mu dôverne zbohom. Uvedomila si, že jeho neuvidí. Iba koč. Ani on ju neuvidí. Nebude vedieť, že sa s ním prišla rozlúčiť. To nič. Hoci ju mal rád, bral ju len ako mladšiu sestru, ku ktorej musí byť zhovievavý.

Spomínala si na ich prvé stretnutie, keď prišla do Bowden Abbey, kde mala žiť s Annou. Cítila sa tam cudzo, bola zmätená. Luke sa jej okamžite zapáčil, hoci neskôr sa dozvedela, že jej sestra Agnes sa bojí jeho elegantného výzoru a formálneho správania. Ale k nej bol milý a rozprával sa s ňou ako s normálnym dievčaťom, ktoré počuje. A napočudovanie aj rozumela väčšiu časť toho, čo jej hovoril – výrazne pohyboval perami a vždy sa k nej obracal tvárou. Mnohí ľudia na to zabúdali. Ale pri čaji v salóne bola nesvoja, kým neskôr neprišiel Ashley a chcel, aby ich predstavili. Vtedy sa jej uklonil, usmial sa a prehovoril.

„Namojdušu, ty si stelesnená krása,“ zvolal. „Váš služobník, madam.“ Videla každé jeho slovo. Vysoký, pekný, šarmantný Ashley.

Sadol si vedľa jej sestry Doris a pustil sa s ňou do reči, pritom žmurkol na Emily. Zmocnil sa jej srdca. Bolo to jednoducho tak. Od tej chvíle ho zbožňovala ako nikoho iného, dokonca ani ako Annu.

Ashleyho srdce prekypovalo láskou. Mal rád Luka, hoci takmer rok žili odcudzene. Mal rád mamu aj sestru, ktoré teraz boli v Londýne, a mal rád aj Annu a Joy. A mal rád aj Emily. No nedalo sa povedať, že viac ako ostatných. Preň-

ho bola len malá Emmy, jeho srnka. Len dieťa. Nevedel, že už je žena.

O mesiac na ňu zabudne.

Nie, tomu neverila. Ashleyho láska nebola povrchná. Bude na ňu s láskou spomínať – tak ako na zvyšok svojej rodiny.

Zato ona ho bude prechovávať v srdci – hlboko v srdci – do konca svojho života. Pre ňu znamenal všetko. Bez Ashleyho bude život prázdny. Bezvýznamný. Ľúbila ho celou hĺbkou svojho pätnásťročného srdca. Neľúbila ho ako dieťa, ale ako žena ľúbi svojho milého.

Možno silnejšie, než ľúbi väčšina žien. Nevidela okolo seba nič, čomu by mohla venovať svoju myseľ a srdce. Prv než spoznala Ashleyho, žila len svojim snom. Nebolo to vždy ľahké. Keď bola mladšia, prežívala pocity úzkosti a záchvaty hnevu – desilo ju, že nepočuje zvuky. Nespomínala si na zvuky, prv než ich navždy prestala počuť po nebezpečnej horúčke pred dovŕšením štyroch rokov, len tak-tak vtedy prežila. Počula iba akési náznaky, nevedela, čo je to. Vždy jej unikali.

Ashley sa stal jej snom. Dával zmysel jej dňom a nociam vrúcne predstavy. Nevedela, čo jej zostane, keď jej ten sen vezmú – dnes ráno.

Už si myslela, že jej unikol. Možno šiel popredu a batožinu pošlú neskôr za ním. Takmer stuhla od zimy. Vietor ju bičoval.

Konečne počula blížiaci sa koč. Niežeby ho počula v pravom zmysle slova, neraz premýšľala, aké je to – počuť zvuky. Ale cítila vibrácie prichádzajúceho koča. Chrbtom sa pritísila k stromu, žalúdok jej skrúcalo od žiaľu. Ashley odchádza navždy a ona uvidí len Lukov koč, ktorý ho vezie do Londýna.

Keď sa koč vynoril, zmocnila sa jej panika a proti vlastnej vôli sa mierne predklonila, túžila ho naposledy vidieť.

Nevidela nič viac, len uháňajúci koč. Zastonala.
Potom koč spomalil a zastal. A dvierka sa otvorili.

Keď sa koč pohol, Ashleyho sa zmocnil smútok aj úľava. Rýchlo sa vzdľaľoval od domu a pokračoval po ceste zvažujúcej sa popri záhradách a trávniku až k mostu.

Je na ceste. Onedlho vyjde z parku, prefrčí dedinou a nechá Bowden za sebou. Hľadel do budúcnosti s potešením a so vzrušením. Oprel si hlavu o pohodlné čalúnenie bratovho koča a s povzdychom úľavy zatvoril oči. Prebehlo to ľahšie, než čakal.

Ale dlho nemal oči zatvorené. Keď počul, ako kolesá hrkocú po moste, znova ich otvoril, aby sa naposledy obzrel na dom. Hľadel na stromy v diaľke a naľavo zazrel skupinku pokojne sa pasúcich jeleňov.

A zatrepotalo sa tam čosi červené.

Všimol si to, keď bol koč na tej úrovni, a chvíľu nevedel, čo to môže byť. Potom si to uvedomil.

Emmin plášť!

Bez rozmýšľania sa predklonil a prudko zaklopkal na predný panel, aby kočiš zastal. Prv než koč celkom zastavil, otvoril dvierka a zoskočil na príjazdovú cestu. Obzrel sa.

Ach, nemýlil sa. A až teraz, keď bolo neskoro, si uvedomil, že by bolo bývalo lepšie, keby sa viezol ďalej. Napokon predsa len neunikne bolestnej rozlúčke.

Stála opretá o strom, objímala ho oboma rukami, akoby sa bála, že spadne. V popolavej tvári jej žiarili veľké oči, vieter jej vyštípal líca. Pomaly vykročil a zastal kúsok od nej. Cítil sa previnilo. Vydal sa za dobrodružstvom, začína sa jeho dospelý život. Pred ním leží celý svet. Ale Emmy, ktorá mu takmer rok bola blízkou dušou, zostane tu – a čo ju čaká? Čo má život pripravené pre dieťa, ktoré vyrastie v ženu, no nie vždy rozumie iným, nevie sa s nimi dohovoriť?

„Srnka moja,“ povedal ticho. Spojil si ruky a zachvel sa. *Musí ti byť zima*, naznačil posunkom, ktorý používali – ako-by telesné pocity boli v tej chvíli dôležité.

Neodpovedala. Hľadela naňho – oči sa jej zaliali slzami. Ach, Emmy!

Naklonil sa, až ju telom pritisol k stromu. Bol by radšej, keby si nevšimol ten červený plášť. Čo jej môže povedať slovami či posunkami? Vedel, že je zúfalá, nešťastná, a jej nešťastie mu skalilo radosť, ktorú cítil z odchodu. Zaklonil hlavu a zatvoril oči. Zaťal päsť po bokoch. Mal sa s ňou včera poriadne rozlúčiť, nie iba veselo prehodiť, aby poslúchala.

Keď zdvihol hlavu a otvoril oči, videl, že sa naňho díva. Tvár mala možno desať centimetrov od neho.

Nepoznal na to slová. Ani gestá, iba jedno, ktoré nebolo súčasťou ich jazyka. Môže sa s ňou rozlúčiť iba jedným spôsobom.

Pery mala studené, jemné, nehybné pod jeho perami. Kým čakala na jeho koč, celkom premrzla. Zohrial jej ich svojimi ústami. Zohrieval ich, kým sa nepritlačili na jeho ústa, a zrazu si ohromene uvedomil, že sa bozkávajú.

Nebol to bozk brata a sestry, ale bozk muža a ženy. Teraz si uvedomil, že jej štíhle telo má znaky prebúdajúcej sa ženskosti.

Zaliala ho horúčava, stvrdlo mu lono.

Zmätene zdvihol hlavu. Je to Emmy. Dieťa, ktoré potrebuje útechu. Potrebuje, aby jej prejavil lásku, ktorou sa zahali, kým si nezvykne na jeho neprítomnosť. Rozhodne nepotrebuje... Chytil jej tvár nežne do rúk, jednou rukou jej prihladil rozfúkané vlasy.

„Vrátim sa, srnka moja,“ povedal ticho, ale výrazne artikuloval, tak sa s ňou vždy rozprával, videl, že v očiach už nemá slzy, môže mu čítať z pier. „Vrátim sa a naučím ťa čítať a písať, naučím ťa jazyk, ktorý budeš môcť používať –

nielen pri rozhovore so mnou, ale aj s ostatnými. Jedného dňa ťa to naučím, Emmy. Ale dovtedy si nájdeš iných priateľov, ktorých budeš ľúbiť a oni budú ľúbiť teba a naučia sa rozumieť tvojmu mlčaniu. Vieš, nemala by si veľmi ľutovať, že odchádzam. Som ľahťikár. Iní si viac zaslúžia tvoju lásku.“ Nežne sa na ňu usmial.

Hľadela naňho tak uprene, až mal dojem, že naňho hľadí celou dušou. Zdvihla pravú ruku zaťatú do päste a pritísila si ju na srdce. *Veľmi ľutujem. Myslím to vážne. Srdce mám plné lásky.* To gesto niekedy používal, keď sa s ňou rozprával, a naznačoval ním hlboké city. To gesto od neho prevzala a pridala do ich nedostačujúceho jazyka. Rozmýšľal, či to gesto v tejto chvíli použila nevdojak.

„Ach, viem, Emmy,“ povedal. „Viem. Vrátim sa. Nezabudnem na teba. Budem ťa nosiť tu.“ Konečne od nej odstúpil a priložil si ruku na vlastné srdce.

Potom sa zvrtol a vykročil ku koču. Naskočil, rázne zabuchol dvierka a oprel sa. Koč sa prudko pohol. Vydýchol z celej sily.

Emmy. Jeho drahá srnka. Milé dieťa.

Pokúšal sa presvedčiť sám seba, že ju tak vnímal, tak sa k nej správal až do konca. Pritisol telo na jej telo a pery na jej pery, aby ju utešil. Boli ako brat a sestra, strýko a neter, muž a dieťa. Ale uvedomoval si, že jeho spôsob útechy nebol ani múdry, ani vhodný pri tejto príležitosti. Objavil telo a ústa, ktoré budú zakrátko patriť žene.

Nechcel, aby sa Emmy stala ženou – aká pochabosť! Chcel, aby navždy zostala šťastnou divoškou, ktorá mu prinášala pokoj, keď v jeho živote vládol chaos. Chcel si ju pamätať ako dieťa.

Hanbil sa, že na ňu reagoval ako muž, aj keď len na chvíľu. Lúbil ju. Ale nie ako muž ženu. To, čo k nej cítil, bolo čosi zvláštne, nikdy to nezažil. Nikoho iného neľúbil tak ako Emmy. Bol by radšej, keby nepoškrvnil svoje city k nej

tým, že reagoval na jej telesnú blízkosť, ako reaguje muž na blízkosť ženy. Tak na ňu nebude spomínať. Radšej bude myslieť na to, ako stála na skale nad vodopádom, sukne jej viali okolo nôh a odhaľovali jej holé členky, bujné plavé vlasy jej padali na chrbát, pery sa jej usmievali, krásne oči mu hovorili, že aj keď je to možno neuveriteľné, našla vo svojom tichom svete pokoj a harmóniu.

Všimol si, že už prešli cez dedinu. Je na ceste. Jeho budúcnosť sa začala. Myšlienky upriamil na Indiu a na nový život. Aký bude? Ako sa zhostí svojej úlohy? V žilách cítil radostnú mladosť a túžbu po dobrodružstve.

Emily ešte dlhé minúty stála na mieste, cítila vibrácie odchádzajúceho koča. Hlavu si opierala o strom. Oči mala privreté.

A potom sa odtrhla od stromu, bezcieľne sa rozbehla lešom, cez most, znova pomedzi stromy, čoraz rýchlejšie, akoby ju naháňali pekelné sily.

Zastala až pri vodopáde a vyšla po kamení, kým sa nedostala k plochej skale vytrčajúcej z vody, tam si ľahla doľu tvárou. Zaborila si hlavu do ramien a plakala, až cítila bolesť v hrudi a napokon jej nezostali slzy a energia.

Za zatvorenými očami ho videla, ako vyskočil z koča, vysoký, štíhly, krásny, dlhé čierne vlasy zviazané čiernou hodvábnou stuhou do chvosta, nemal ich napudrované. V plášti, vo fraku, veste a v nohaviciach pôsobil elegantne. Ale jeho elegancia bola skôr ležérna – celkom iná než Lukova parížska krása.

Vyčerpane ležala na chladnej skale pri vodopáde celé hodiny, kým napokon nepocítila na pleci ruku. Nevidela ani necítila nikoho prichádzať, ale neprekvapilo ju to. Obrátila hlavu a uvidela vedľa seba Luka, pozorne, súcítne na ňu hľad. Znova si položila tvár na ramená a on ju potľapkával po pleci.

Nemala prečo žiť. Ashley odišiel. Možno navždy. A vzal so sebou jej srdce, jej život.

Ale mala tu Annu, svoju najstaršiu sestru, tá jej bola ako mama. A mala aj brata Victora, grófa Roycea, a sestru Charlotte, ale obaja žili ďaleko so svojou rodinou. A sestra Agnes, lady Severidgeová, jej bola vekovo najbližšia a bude žiť neďaleko vo Wycherly Parku, keď sa vráti zo sva-dobnej cesty. Mala tu neter Joy, ktorú zbožňovala, a ešte je tu aj Luke.

Luka mala veľmi rada. Lúbil Annu aj Joy a Anna ľúbila jeho. Emily bola ochotná mať rada každého, kto ľúbil Annu. A bol to Ashleyho brat, hoci nebol vysoký ako Ashley, ani tvár nemal takú srdečnú a peknú – aspoň Emily sa to zdalo, no vedela, že je zaujatá. Ale bol to Ashleyho brat.

Keď ju napokon obrátil, zdvihol si ju do lona a kolísal ju ako malé dieťa, privinula sa k nemu a usilovala sa nájsť ňo-ho útechu. Určite aj jemu bolo ľúto, keď dnes videl Ashleyho odchádzať. Ashley hovorieval, že Luke je chladný a nezá-leží mu na ňom. Ale vedela, že to nie je pravda. Luke nebol chladný a mal brata rád.

Vďaka Lukovi našiel Ashley zmysel života. Postaral sa, aby nastúpil do Východoindickej spoločnosti. A prichýlil ju tu spolu s Annou, nenútil ju žiť s Victorom a Constance, ktorých miatlo, že je hluchonemá, hoci ju mali radi.

Luke jej šepkal utešujúce slová a cítila, že telo jej zalieva teplo. Vedela, že jej šepká, lebo cítila, ako mu vibruje hrud'.

Mala rada Luka. Mala rada svoju rodinu. Ale bude sa jej ťažko žiť. Ashley našiel zmysel života. Môže aj ona nájsť zmysel života? Môže mať život zmysel bez Ashleyho?

Ale keď sa teraz vynárala z temnoty zúfalstva, cítila, že musí žiť ďalej bez neho. Nevráti sa. Vedela to. Možno prí-de niekedy v budúcnosti. Ale Ashley, ktorého poznala a ľú-bila, bude iný. Aj ona bude iná.

Zmení sa. Dozreje v ženu, a už to na nej bolo vidieť, dozrievala nielen telesne, ale aj citovo. A naučí sa žiť bez neho. Nebude oplakávať čosi, čo nemôže mať.

Ashleyho nemôže mať. Líbi ju, ale nie je stredobodom jeho pozornosti. Onedlho preňho nebude znamenať nič, možno iba spomienku. Vedela to. Nerobila si ilúzie, čo preňho znamená.

Vyrastie bez neho. Prežije bez neho. Nikto nebude vedieť, čo pre ňu znamená. Bude ďalej žiť, akoby jej láska nezlomila srdce – hoci zlomila.

Vždy ho bude ľúbiť, ale od tejto chvíle bude žiť takým plným životom, ako žila predtým, než pred rokom spoznala Ashleyho – a všetko ostatné bolo bezvýznamné. A bol to zaujímavý život, aj keď veľmi osamelý.

Aj v tých najtemnejších chvíľach je život vzácný dar.

1

1763

„VER MI, DIEŤA,“ POVEDALA LADY STERNOVÁ, „si taká krásna ako všetky tvoje sestry dokopy. Dúfam, že tie dve, čo sú tu prítomné, sa neurazili.“ Zasmiala sa, priložila si dlane na prsia a znova prebehla pohľadom po mladej dáme, ktorá stála v strede jej budoára.

„Veru je,“ pripustila veľkoryso lady Severidgeová. „Skutočne je krásna.“ Dvadsaťšesťročná Agnes bola po siedmich rokoch manželstva a dvoch deťoch ešte vždy pekná, hoci mala dosť kypré tvary.

„Samozrejme, že je krásna ako my všetky dokopy,“ Anna, vojvodkyňa Harndonová, sa srdečne, žiarivo usmiala. „Ba aj viac. Ach, Emmy, si úžasná.“ Ale v skutočnosti bola Anna rovnako úžasná. Hoci už mala vyše tridsať a pred tromi mesiacmi porodila štvrté dieťa, v tvári vyzerala stále

mladistvo, bez vrások, a postavu mala rovnako štíhlu ako pred svadbou.

„Namojveru, dnes večer budeš kráľovnou plesu,“ vyhlásila lady Sternová. Bola v budoári ako Annina krstná mama. Hoci nebola pokrvná príbuzná, stala sa Anniným sestram aj Anne obľúbenou tetou. Koniec koncov, ako im pripomínala, keď žena nemá vlastné dcéry, jednoducho si musí nejaké adoptovať. „Škoda, že nemôžeš tancovať, dieťa. Ale nič to. Pri tanci sa dáma celá rozhorúči a spotí – a smrdí.“

„Teta Marjorie!“ zhrozila sa Agnes.

Lady Emily Marlowová im chvíľu pozorovala pery, ale bolo to únavné a vedela, že jej ušla polovica rozhovoru – ako vždy, keď rozprávalo viac ľudí ako jeden. Ale to nič. Pochopila, kam ten rozhovor smeruje, a výnimočne ju potešilo, keď povedali, že je krásna – ako sú krásne iné ženy. Obrátila hlavu, aby sa ukradomky pozrela do vysokého zrkadla v Anninom budoári. Takmer sa nespoznala. Mala svetlozelené šaty, to bola jej obľúbená farba, ale všetko ostatné jej bolo cudzie. Pod spodnicou s ozdobnými volánmi mala obruč krinolíny a otvorené šaty od poprsia až po spodný okraj lemovala široká stuha vyšívaná zlatou niťou. Živôtik mala takisto vyšívaný zlatom. Tri čipkové volány na rukávoch košieľky boli od lakťov rozšírené a vykúkali spod rukávov šiat. Aj topánky mala zlaté. Vlasý – veru, práve vlasý si nespoznávala.

Annina komorná jej vpredu vyčesala vlasý dohora, ako bolo teraz v móde, vzadu ich natočila a nechala splývať po chrbte. Emily v zrkadle videla volániky frivolného čipkového čepčka, ktorý tam kdesi mala pripnutý, a jeho čipkové cípy padali na chrbát. Vlasý mala napudrované nabielo. Prvý raz v živote dovolila, aby jej ich napudrovali.

Pod šatami cítila nepohodlné zvieranie korzetu. Nebola na to zvyknutá.

V zrelom veku, dvadsaťdvaročná, sa teraz mala zúčastniť na svojom prvom ozajstnom bále. Pravda, príležitostne – keď na tom Luke, vojvoda Harndon, trval – navštívila so sestrou a švagrom miestne tanečné zábavy, a kým hostia tancovali, ona len sedela a dívala sa. Vždy išla na bály, ktoré usporadúvali v Bowden Abbey, hoci zvyčajne ich pozorovala nevidená, hľadela dolu z galérie. Tanec ju fascinoval.

Vždy nadovšetko túžila tancovať.

Nevedela tancovať. Bola hluchá. Nepočula hudbu. Hoci niekedy si myslela, že kedysi dávno ju musela počuť. Nespomínala si na hudbu – na nijaké zvuky –, ale mala pocit, akési vnútorné presvedčenie, že hudba musí byť krajšia než čokoľvek, čo vníma očami.

Dnes večer sa mala zúčastniť na bále a všetci sa správali, akoby sa konal na jej počesť. Akoby to bol jej debut. V skutočnosti sa konal na Anninu počesť. V Bowdene sa vždy konali bály pár mesiacov po krstínach detí. Bál sa konal aj pred siedmimi rokmi po narodení Joy, aj neskôr po narodení Georgea a Jamesa. A tento sa konal po narodení Harryho. Musím susedom ukázať, čítala mu Emily z pier, keď sa sklonil k Anninej ruke a pobožkal ju na prsty, že moja vojvodkyňa je stále rovnako krásna ako pred pár mesiacmi, keď bola tehotná.

„Panebože!“ zvolala teraz lady Sternová, vzala Emiline ruky a odpútala jej pohľad aj myseľ od zrkadla. „Ale ty si nepočula ani slovo z toho, čo som povedala, dieťa moje. Všetku pozornosť si venovala svojej kráse.“

Emily sa začervenala. Bola by rada, keby teta Marjorie hovorila pomalšie.

„Luke ťa pochváli, Emmy,“ Anna sa srdečne usmiala, chytila Emily za bradu a obrátila jej hlavu, aby mohla čítať z pier.

To by bol veľký úspech. Emily vedela, že hoci Luke ju

má bezvýhradne rád, vždy neschvaľuje jej správanie. Li-
chotilo jej, že k nej pristupuje, akoby nebola postihnutá.
Často ju nútil robiť čosi, čo nechcela, dôrazne ju uisťoval,
že dokáže čokoľvek, čo si zmyslí, aj keď to musí robiť ticho.
V tom smere bol iný ako Anna a oni dvaja sa niekedy kvôli
nej pochytili. Anna mala pocit, že jej sestre treba dovoliť,
aby žila svojím životom, aj keď bude nespoločenská a ne-
konvenčná. Čím dávala najavo, hoci s láskou, že Emily ni-
kdy nemôže byť ako iné ženy. Luke ju skôr vedel donútiť
k čomusi násilím.

Napríklad keď mala pätnásť rokov, rozhodol, že je na-
čas, aby sa naučila čítať a písať. A aj sa to stalo – hoci to bo-
lo ťažké, zdĺhavé, niekedy aj vzdorovala, a Luke sám sa
stal jej trpezlivým, ale neúprosným učiteľom. Po prvom
týždni poslal Annu preč z učebne a viac sa nesmela vrá-
tiť. Stačilo hlúpych slz, povedal jej. Emily sa učila, aby mu
niečo dokázala – ale hlavne, aby niečo dokázala sebe. V tom
bolestnom štádiu života bolo dosť toho, čo si chcela do-
kázať.

Dokázala, že sa vie učiť ako ostatné dievčatá. Ale zistila,
že jej svet má prísne obmedzenia. Knihy jej odhaľovali
skúsenosti a myšlienky, o akých nemala ani tušenia a ni-
kdy ich poriadne nepochopí. Bola iná – celkom iná. Z dru-
hej strany verila, že v jej intenzívnom vzťahu k svetu je čo-
si jedinečné.

Lukova pochvala za to stojí, premýšľala teraz Emily
a usmiala sa na najstaršiu sestru. Niekedy ho takmer nená-
videla, ale vždy ho mala rada. Odkedy pred takmer ôsmi-
mi rokmi prišla do Bowdenu, bol jej otcom aj bratom.

„A lord Powell bude očarený,“ vyhlásila Agnes. „Ach,
Emmy, je to veľmi distingvovaný džentlmen. A skutočne
mu neprekáža tvoj zdravotný problém.“

Lord Powell rád rozprával. Emily mala podozrenie, že sa
mu celkom páčila novota, že má hluchú poslucháčku. Ale